

може да се различи на кжде заминават тези обитатели на горите.

Гамадрилите живеят на стада. Ноще и в лошо време те се скриват в подножието на някоя скала и там прекарват, сжбрани на купчина.

Стадото се пази от най-старите и безстрашни мжжки гамадрили. Понякога смелостта на тези доброволни пазачи е за очудване.

„Пжрвото стадо от гамадрили, което видех, разказва един пжтешественик, почиваше спокойно по гребена на една скала. Отдалеч аз забелязах няколко едри мжжки гамадрили. Отначало те ми се сториха, като че ли са големи каменни блокове, сложени изправено от някоя невидима ржка“. Но високопроизнесения глас „кук“, който издаде в дружен вик стадото, ме увери, че нямаме работа с камжни, а сжс стадо маймуни. Щом ни забелязаха, главите на всички животни се отправиха кжм нас. Само малките продължаваха безгрижно да играят около майките си и няколко женски непрестанаха да изпжлняват любимото си занятие — да пощят старите маймуни. Всички останали гамадрили впериха поглед в нас и продължаваха да ни наблюдават.

„Нашите две добре изпитани ловджийски кучета излаяха. Като чуха кучешкия лай, гамадрилите бжрзо напуснаха скалата и се отдалечиха. Ние се опихахме да стреляме, но напраздно. Грамадната височина на скалата не ни позволяваше да улучим в целта. Но в замена на това пжк всеки наш гжрмеш извикваше в стадото бесен вой на различни гласове. Скоро стадото се закри зад скалата,

„При един завой на долината ние пак се срещаме сжс сжщото стадо. Сега то се движеше не по скалата, а в долината. Нашите кучета, като видеха да се източя пред тях тази пжстра маса, се втурнаха вжрху ѝ. Пред нас се разигра една сцена, която рядко се случва да види човек. Пазачите, стари мжжки маймуни, се нахвжрляха с всички сила вжрху нападателите, зареваха страшно, разтвориха уста, затракаха зжби, заудреха ожесточено с ржце по земята. Те внушиха на смелите кучета такжв страх, че нашите нападатели, които нееднаж бяха